

telově dceři Adéle M-ové jako nepominutelné dědičce přísluší (§§ 783 až 789 obč. zák., 149, 157 a 162 nesp. říz.).

Čís. 8748.

Exekuce na podíl dlužníka na veřejné obchodní společnosti.

Zabavení společenského podílu poskytuje v podstatě dvojí nárok, jednak na opětuující se vybírání úroků a zisku, jednak nárok, by svého času byla vydána nebo rozdělena majetková podstata a by podíl náležející společníkům byl vyloučen. Nejvhodnějším způsobem zpeněžení obou těchto nároků jest jich přikázání k vybrání, leč pro první případ (úroky a zisk) jest připustiti jako vhodný exekuční prostředek k zajištění i vnucenou správou, co do druhého nároku jest pak zásadně vyloučiti toho času zpeněžení vůbec, dokud vymáhající věřitel ani nenavrhl, by ho exekuční soud zmocnil, by přivodil výpovědi zrušení společnosti a tím stav směřující k výkonu a k zužitkování zabaveného práva.

Zahájení vyrovnacího řízení o jmění veřejné obchodní společnosti nevadí povolení exekuce vnucenou správou společenských podílů, pokud přísluší společníkům právo na úroky a na zisk ze společenského jmění.

(Rozh. ze dne 28. února 1929, R II 52/29.)

Vymáhající věřitelce byla k zajištění peněžitě pohledávky usnesením zemského soudu právoplatně povolena exekuce zabavením společenského podílu veřejných společníků dlužnice Vladimíra a Jaroslava L-ových, který jim přísluší jako veřejným společníkům firmy Bratří L. v B. Povolující soud vyhradil soudu exekučnímu, by rozhodl o návrhu na povolení vnucené správy zabavených podílů. Exekuční soud návrhu vyhověl a vnucenou správu povolil. Rekursní soud zamítl návrh vymáhající věřitelky na povolení exekuce vnucenou správou zabaveného společenského podílu. Důvod y: V projednávaném případě jde o zpeněžení zabaveného společenského podílu veřejného společníka. Podle čl. VII. uv. zák. k ex. ř. a čl. 119, 126 obch. zák. není takovýto společenský podíl sám o sobě právem, které, jak § 334 ex. ř. předpokládá, poskytuje opětné vybírání plodů nebo jiné požívání. Nehledíc k tomu, mohl by býti předmětem vnucené správy jen celý provoz výdělečné činnosti, které společnost slouží, čemuž se přiči ustanovení zákona, že společenská práva musí býti vykonávána osobně (čl. 98, 123 čís. 3 obch. zák.).

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu s omezením, že se vnucená správa společenského podílu společníků Vladimíra a Jaroslava L-ových na jmění protokolované firmy Bratří L. povoluje jen potud, pokud těmto společníkům přísluší právo na úroky a na zisk ze společenského jmění řečené firmy.

D ů v o d y:

Jde o otázku, zda navržený způsob zpeněžení zabaveného práva jest přípustný, a tu jest si předem třeba uvědomiti pojem společenského podílu. Společenským podílem v nejširším smyslu jest souhrn práv příslušejících veřejnému společníku jako takovému proti společnosti. Jsou to jednak práva na účast ve správě společnosti, jednak práva povahy ryze majetkové, totiž obligační nárok na úroky a na zisk za trvání společnosti (čl. 108 obch. zák.) a na výplatu toho, co společníku připadne při vypořádání po zrušení společnosti. Jmění společnosti jest pro společníka jměním cizím, ale i v poměru k třetím osobám jměním, náležejícím jinému podmětu než společníkům. Pro soukromé věřitele společníkovy mohou býti tedy předmětem exekuce jen uvedené již obligační nároky (čl. 106, 108, 119 a 126 obch. zák.). Soukromými věřiteli veřejného společníka jsou pak všichni kromě těch, jimž jest zavázán jako veřejný společník v důsledku ustanovení čl. 112 obch. zák. Vymáhající věřitelka nevede exekuci na jmění dlužnice, t. j. společnosti Lad. L. a spol., aniž na společenské jmění společnosti b-ské, nýbrž na »podíly« společníků této firmy. Zabavené právo poskytuje, jak již bylo řečeno, v podstatě dvojí nárok, jednak na opětující se vybírání úroků a zisku, jednak nárok, by svého času byla vydána neb rozdělena majetková podstata a by podíl náležející společníkům byl vyloučen. Nejvhodnějším způsobem zpeněžení obou těchto nároků bylo by jich přikázání k vybrání (§§ 294, 303, 308, 316 a 333 ex. ř.), které by bylo přípustným exekučním prostředkem za určitých podmínek i při exekuci zajišťovací, o kterou právě jde (§ 374 ex. ř.). Leč vzhledem k doslovu § 334 ex. ř. jest pro první případ (úroky a zisk) připustiti jako vhodný exekuční prostředek k zajištění (§ 374 ex. ř.) i vnucenou správu, neboť i tu jde do jisté míry o právo na opětující se vybírání plodů. Naproti tomu nutno co do druhého nároku vyloučiti toho času zpeněžení vůbec, neboť vymáhající věřitelka ani nenavrhla, by ji exekuční soud zmocnil, by výpovědí přivodila zrušení společnosti a tím stav směřující k výkonu a k zužitkování zabaveného práva. Teprve tehdy mohlo by býti pomýšleno na realizaci tohoto práva, která by se pak řídila podle povahy jednotlivých součástí jmění. Mimo to nebylo v exekučním návrhu ani tvrzeno, že vymáhající věřitelka vedla bezvysledně exekuci na soukromé jmění toho kterého společníka, což by bylo nezbytným předpokladem zmíněného již nároku (čl. 126 obch. zák.). Dovolacímu rekursu bylo proto vyhověti a obnoviti usnesení soudu exekučního, ovšem s obmezením zřejmým z výroku. Dodati jest ještě, že zahájení vyrovnacího řízení o jmění veřejné společnosti Bratří L-ové v B. nevádí vzhledem k různosti jmění společenského a nároků veřejných společníků exekuci, pokud byla povolena.

Čís. 8749.

Příslušnost podle § 88, druhý odstavec, j. n.**Bylo-li k příkazu (tuzemského) kupitele zboží zasláno osobě roz-**